

Arrest

nr. 57 110 van 1 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANHEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 februari 2010 het Rijk binnen en diende op 22 februari 2010 een asielaanvraag in. Op 26 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en Pashtou van origine te zijn. U bent geboren op 23 maart 1994 in het dorp Sultankhel van de Mohmand Agency in de Federally Administrated Tribal Areas. Toen u nog een kind was verliet u met uw familie uw dorp en verhuisde u naar Shabqader om u vijf jaar voor uw vertrek naar België met uw familie in Peshawar te vestigen. In Peshawar verbleef uw familie in de Dalazak Road. Uw vader, twee van uw broers en uw oom steunden sinds lang actief de Taliban. In de maanden oktober en november 2009 werd u door hen gevraagd om de Taliban te

vervoegen. U weigerde hun verzoeken waarop u in november 2009 een driegrief van de Taliban ontving. Daarop besloot met de hulp van uw broer Sultan Zeb en uw schoonbroer Pakistan te verlaten. U ontvluchtte Peshawar in december 2009 en kwam op 8 december 2009 in België aan, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee geboorteattesten, een attest van woonplaats, een diploma, een schoolrapport, zeventien foto's, een dreigbrief van de Taliban, twee stukken van de rechtbank ivm de veroordeling van uw oom en aangifte van verdwijning en een klachtbrief neer.

B. Motivering

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u vervolging vanwege uw familie en de Tehrik-e Taliban omdat u hun verzoek om u bij de Taliban aan te sluiten naast u neer legde. Er dient echter opgemerkt dat uw kennis van de activiteiten van uw familie bij de Taliban uiterst beperkt is. Zo kan u niet vertellen wat uw familieleden bij de Taliban uitvoerden (CGVS p.7). Indien uw vader en twee van uw broers waarmee u steeds samenwoonde jarenlang zeer actief waren bij de Taliban en u eveneens trachtten te overhalen om tot hun partij toe te treden, zou men verwachten dat u minstens een basiskennis heeft van hun activiteiten voor deze partij, hetgeen niet het geval is. Evenzo is het opmerkelijk dat u geen informatie over de Taliban of hun activiteiten in uw streek vernam van uw familieleden (CGVS p.7). Daarnaast is het ook eigenaardig dat u beweert dat uw familie uw geboortestreek en later ook Shabqader verliet omdat de veiligheidssituatie verslechterde, omdat de Taliban er aanwezig was (CGVS p.4,5). Aangezien u verklaart dat uw familieleden reeds voor uw verhuis naar Shabqader bij de Taliban aangesloten waren is het onduidelijk waarom uw familie hun woonplaats verliet telkens de partij die zij steunden aan haar opmars bezig was (CGVS p.6). Uw uitspraak dat de overheid ook nog in de door uw familie verlaten streek aanwezig was kan niet als verklaring aangewend worden (CGVS p.8). Het lijkt weinig aannemelijk dat fervente Talibanaanhangers zoals uw familieleden de regio's waar de Taliban machtig is gaan inruilen voor plaatsen die destijds volledig onder controle van de overheid vielen. Indien u jarenlang samenwoonde met uw gezinsleden die actief de Taliban steunden en u omwille van hun lidmaatschap uw land diende te ontvluchten, dan kan er, ondanks u jonge leeftijd, van u verwacht worden dat u een begin van informatie heeft over de activiteiten van uw familie binnen deze partij. Dat u echter geheel onwetend blijkt, doet twifelen aan het beweerde lidmaatschap van uw familie bij de Tehrik-e Taliban.

Daarnaast dient er ook op gewezen dat uw verklaringen over de religieuze opvattingen van uw vader allerminst stroken met de levensstijl die u en uw familieleden erop nahielden. U vertelt dat uw vader geloofde in de Islamitische principes. Vrouwen hadden volgens hem geen rechten, meisjes mochten niet naar school. Mannen en jongens moesten hun baard laten groeien en het dragen van t-shirts en broeken was uit den bozen volgens uw vader (CGVS p.8). Lijnrecht tegenover deze opvattingen staat u, die in Pakistan t-shirts en broeken droeg, een computer met internetverbinding had en, zo blijkt uit uw pasfoto's, een snor maar geen baard droeg (CGVS p.4,8). Tevens studeerde u in Peshawar eerst in een gemengde school en later in een college dat zowel een jongens- als een meisjesafdeling openhield. Daar kreeg u een moderne opleiding met vakken als Engels, fysica, biologie, chemie, etc (CGVS p.3,4). Tot kort voor uw vertrek betaalde uw vader uw inschrijvingsgeld voor deze onderwijsinstellingen (CGVS p.6). U stelt dan ook dat de opvattingen van uw vader geen impact hadden op uw leven (CGVS p.8). Uw voorstelling van uw vader als actieve talib die in de Islamitische principes gelooft er niet voor terugdeinst u op te offeren voor de goede zaak staat haaks op zijn laksheid ten opzichte van uw levensstijl. Het is immers algemeen geweten dat de Taliban er naar streeft een zogenaamd Islamitische levensstijl op te leggen. U verklaart deze opmerkelijke tegenstrijdigheid door te verwijzen naar de veelvuldige afwezigheid van uw vader in uw huis in Peshawar (CGVS p.8). Daar u eerder zei dat uw vader telkens maximaal een week van huis weg was valt het niet in te denken dat uw "Westerse" levensstijl niet door hem opgemerkt werd en hem gezien zijn opvattingen niet tegen de borst stootte (CGVS p.7). De opgemerkte tegenstrijdigheid is dermate cruciaal voor het geloof dat er aan het engagement van uw vader bij de Tehrik-e Taliban kan gehecht worden dat ze de oorzaak van uw asielmotieven ernstig ondermijnt.

Tenslotte moeten ook verschillende van uw verklaringen aangestipt die sterk doen twifelen aan de vervolging die uw broer Sultan Zeb gekend zou hebben. U vertelt immers dat Sultan Zeb zich enkele jaren terug in een gelijkaardige situatie als u bevond. Ook hij werd gevraagd zich bij de Taliban aan te sluiten waarna hij het ouderlijk huis verliet en zich in een studentenhuus in Peshawar vestigde, zo zegt u (CGVS p.3,8,9). Het is verwonderlijk dat uw broer, geconfronteerd met dezelfde problemen als u, nog steeds in dezelfde stad kan studeren en zelfs nog regelmatig bij uw thuis langsgaat. Meer nog, Sultan Zeb blijkt zonder problemen naar uw dorp te kunnen terugkeren en er zich tussen de talibs te begeven (CGVS p.9). Het is erg onwaarschijnlijk dat indien er werkelijk vanuit de Taliban getracht werd

uw broer te rekruteren hij desalniettemin een dergelijke bewegingsvrijheid genoot. Tevens is het eigenaardig dat alle enveloppen met documenten die Sultan Zeb u toestuurde als returnadres uw ouderlijk huis vermelden. Geconfronteerd met deze vaststelling beweert u dat ze voor het terugsturen van de brief in het postkantoor telkens het gsmnummer dat op de brief vermeld staat bellen om het adres te checken (CGVS p.8). Deze uitleg is weinig overtuigend. Dat u er niet in slaagt de vervolging die uw broer in Pakistan gekend zou hebben aannemelijk voor te stellen, ondergraaft het geloof in de oorzaak van uw vervolging, namelijk het lidmaatschap van uw familieleden bij de Taliban. Bovenstaande opmerkingen plaatsen uw asielmotieven in een bedrieglijk daglicht.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw familie zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen uw familie zich moeiteloos zou kunnen integreren. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Tenslotte is het Commissariaat-generaal op de hoogte van de recente overstromingen die Pakistan troffen. Daar de meeste van de Pakistaanse grootsteden niet getroffen werden door de recente overstromingen, zou u ook deze problematiek kunnen vermijden door u met uw familie elders te vestigen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Documenten kunnen slechts weerhouden indien zij geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen niet het geval is. Bovendien blijken de aangifte van uw verdwijning en de klachtbrief slechts op de verklaringen van u en uw broer Sultan Zeb gebaseerd (CGVS p.5). De twee geboorteaantesten, het attest van woonplaats, het diploma en het schoolrapport kunnen slechts dienen als indicatie voor uw identiteit die hier niet ter discussie staat. Terwijl de zeventien foto's slechts dienen als bewijs voor de onveilige situatie zonder dat ze uw asielmotieven kunnen onderschrijven (CGVS p.5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Als eerste, tweede en derde middel roept verzoeker de "Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens"; de "schending van artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen" en de "Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" in.

2.3. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire

beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Voor zover artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980 zal worden getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het beroep verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee geboorteaantesten, een attest van woonplaats uitgereikt op 9 juli 2009, een diploma en een schoolrapport neerlegde, maar geen identiteitskaart of paspoort. Verzoeker verklaarde geen identiteitskaart te hebben omdat “ze geven geen identiteitskaarten voor de leeftijd van 18” (gehoorverslag CGVS, p.6) en dat hij naar Europa “reisde zonder documenten” (verklaring DVZ), wat echter loutere beweringen zijn te meer nu verzoeker zijn reisweg niet aantoot noch aannemelijk maakt dat hij als minderjarige met allerhande transportmiddelen clandestien via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kon reizen en hierbij telkens de grenscontroles wist te omzeilen. Verder toont verzoeker niet aan hoe hij zich kon inschrijven op school zonder identiteitsdocumenten en een diploma werd uitgereikt op zijn naam. Dit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn algehele geloofwaardigheid aan.

3.2. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben ontvlucht omdat zijn vader aanhanger was van de Taliban en verzoeker onder druk zou hebben gezet om zich ook aan te sluiten. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekers verklaringen dermate vaag en ongeloofwaardig voorkomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven.

3.2.1. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij aanvoert “*Dat het feit dat bepaalde gegevens niet vermeld worden niet noodzakelijk zorgt voor een tegenstrijdigheid; Dat wanneer slechts één van de door de Commissaris-generaal vermelde tegenstrijdigheden op een voldoende wijze zou vaststaan, deze onvoldoende is om te concluderen dat de verklaringen van verzoeker kennelijk ongeloofwaardig zijn, rekening houdend met de nauwkeurige en uitgebreide aard van de uiteenzetting van verzoeker via zijn verklaringen en documenten, en met het feit dat deze vermelde tegenstrijdigheid ongegrond is*” nu uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verzoeker verweten wordt tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd, laat staan dat zijn asielaanvraag werd afgewezen louter op grond van één ongegronde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen.

3.2.2. Verzoeker beweert enerzijds dat hij gedurende twee maanden alvorens zijn vlucht herhaaldelijk door zijn familie onder druk gezet werd om zich aan te sluiten bij de Taliban, in het bijzonder zijn vader die hem wou “*dwingen om lid te worden van de Taliban*” (vragenlijst, p.2). Verzoekers vader “*geloofde in islamitische principes, maar volgens hen had vrouwen geen rechten*” en toen verzoeker weigerde zou zijn vader hem verboden hebben nog naar school te gaan en begon hij dreigbrieven van de Taliban te ontvangen. Anderzijds, wanneer over de Talibanactiviteiten wordt doorgevraagd wijzigt verzoeker zijn beweringen en betwist zelfs niet dat hij “*onvoldoende kennis zou hebben van de activiteiten van zijn familie bij de Taliban*” en verklaart “*dat hij als minderjarige geen zeggenschap had of dergelijke dingen kon vragen aan zijn vader*”, er “*nauwelijks communicatie was en dat verzoeker dus de algemene kennis had door de geruchten en de verhalen*” en hij verder “*niet woonde bij zijn vader en zijn broers, aangezien*

deze enkel om de paar weken 's nachts naar huis kwamen". Verzoekers verklaringen zijn onlogisch en incoherent en komen voor als louter ongefundeerde beweringen. Wat verzoekers jonge leeftijd betreft repliceert verweerder terecht dat *"ook van een jeugdige persoon mag verwacht worden dat hij correct en oprecht kan antwoorden op een aantal elementaire vragen aangaande de door hem aangehaalde asielmotieven. Het betreft hier immers de onmiddellijke leefwereld van verzoekende partij"*. Verder licht verzoeker geenszins toe welke *"omstandigheden"* er invloed hebben gehad op zijn asielprocedure, hij werkt niet uit welke bijzondere *"persoonlijkheid"*, *"intellectuele vermogens"*, *"emotionele gebeurtenissen"*, *"tijdsperiode tussen de feiten"* etc eigen aan zijn dossier, van die aard zijn dat zij een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn asielaanvraag. Geenzins kan worden afgeleid dat verzoeker uit een streng Talibanmilieu komt binnen een Talibangebied wanneer zijn vader zelfs niet opmerkte (of hierover geïnformeerd werd) dat verzoeker westerse kleding droeg en verbonden was met het internet. Het is aannemelijk dat voor zover een radicale aanhanger van de Taliban wenst dat zijn zoon toetreedt tot de Taliban, hij zijn zoon hierop voorbereid, de principes en ideologie bijbrengt van de Taliban in een school of instelling die dit propageert. Verzoekers vader was daarentegen zelfs bereid verzoekers opleiding in een gemend college te financieren. Voorts zou zijn vader zich dermate weinig met zijn gezin inlaten dat zijn moeder de beslissing kon nemen om met haar kinderen buiten het Talibangebied te verhuizen. Aldus kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker ongemoeid in alle vrijheid er een onislamitische Westerse levensstijl op na kon houden niettegenstaande verzoekers vader reeds negatieve ervaringen zou hebben gehad met verzoekers grote broer Sultan. Wat ook de *"zeer andere situatie, die dus ook anders en verschillend moet worden beoordeeld"* mag zijn, verzoekers vader leverde geen inspanningen om verzoeker van Westerse invloed af te houden en tevens kan worden vastgesteld dat verzoekers broer Sultan niet naar het buitenland diende te vluchten. Dat Sultan reeds meerderjarig, onafhankelijk en onherkenbaar is, komt -in zoverre al geloofwaardig- weinig relevant voor te meer nu verzoeker niet aantoont dat de Taliban enkel geïnteresseerd is in minderjarigen. Verzoeker verklaart evenmin waarom een Talibanfamilie zich veiliger zou voelen in een gebied dat onder de controle staat van de regering dan in een gebied dat door de Taliban gecontroleerd wordt. Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Dat verzoeker uit een radicale Talibanfamilie stamt, komt louter verzonnen voor en kan niet blijken uit de verklaringen. Aldus maakt verzoeker evenmin aannemelijk nood te hebben aan een intern vluchtalternatief.

3.2.3. Verzoeker legde, benevens de reeds hoger besproken stukken inzake zijn identiteit zeventien foto's, een dreigbrief van de Taliban, twee stukken van de rechtbank inzake de veroordeling van zijn oom, een aangifte van verdwijning en een klachtbrief neer. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel fotokopieën neerlegde van de stukken van de rechtbank en van de klachtbrief, waaraan de Raad principieel geen geloof hecht aangezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knippen plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien legt verzoeker geen eensluidend verklaarde vertaling neer van de dreigbrief van de Taliban, de brieven van de rechtbank en de aangifte en klachtbrief, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze stukken. Hoe dan ook, zelfs indien deze stukken inderdaad vermelden wat verzoeker ter verhoor bondig toelichtte, kunnen ze verzoekers asielrelaas niet staven. De authenticiteit van deze stukken wordt immers niet aangetoond, noch worden de stukken ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, zodat er geen bewijswaarde kan worden aangehecht. De klachtbrief en aangifte werden bovendien opgesteld door verzoeker zelf en diens broer, ze kunnen dan ook bezwaarlijk als objectieve stukken worden beschouwd. Verder kan vastgesteld worden dat verzoeker met gemak allerlei documenten neerlegt maar nog steeds geen paspoort terwijl hij geen problemen heeft met de Pakistaanse overheid.

3.2.3.1. Verzoeker voegde bij het verzoekschrift drie nieuwsartikelen inzake de algemene situatie in Pakistan en de problematiek van conflicten tussen het regeringsleger en de Taliban, de vrees voor een cholera-epidemie en bomaanslagen. Na de indiening van het verzoekschrift maakte verzoeker nog een bundel met aanvullende stukken over aan de Raad. De neergelegde briefomslagen kunnen hooguit aantonen dat verzoeker post ontvangt, wat niet wordt betwist doch bezwaarlijk het asielrelaas kan staven. De verwerende partij merkt bovendien terecht op dat niettemin de stukken door zijn broer verzonden zouden zijn, er als *"returnadres"* niet het adres van zijn broer maar verzoekers thuisadres wordt opgegeven. Dit is ook het geval wat de nieuwe enveloppe die verzoeker neerlegde betreft. Met

betrekking tot *“het returnadres op de enveloppen”* bevestigt verzoeker dat *“het de gewoonte [is] om de gsmnummer op de achterkant van de enveloppen te zetten, in plaats van het adres”* en argumenteert dat *“de vader nooit overdag thuis [is], dan is controle ook uitgesloten”*, wat geen aannemelijke verklaring is voor de riskante en onlogische handwijze. Dat deze mogelijk gevaren zou inhouden wordt dan ook ontkracht en haalt de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas verder onderuit.

3.2.4. De *“Twee verklaringen van de schoonbroer van de heer Zeb Fahad”* en de *“Verklaring van hostel waar broer Zeb Sultan verblijft”* hebben geen officiële karakter en werden opgesteld op vraag van de verzoekende partij zodat de bewijswaarde gering is te meer nu de beide verklaringen opvallende zichtbare gelijkenissen vertonen wat de opmaak betreft, terwijl zij uitgaan van verschillende instanties. De handgeschreven *“verklaring van de overheid - Nazim Pashawar city”* is onprofessioneel opgesteld zonder referenties of contactgegevens en naam. Het *“Certificaat + begeleidende brief waarin staat dat de familie van Zeb Fahad betrokken zou zijn bij de Taliban”*; *Krantenartikels*; *“Foto’s”* en een *“Bewijs van verzending van Pakistan naar België”* kunnen evenmin overtuigen nu niet wordt toegelicht deze stukken heeft opgesteld en waarop ze gebaseerd zijn. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen moet aanbrengen ter staving van zijn relaas. Verzoeker mag zich niet beperken tot het louter neerleggen van stukken maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

3.2.4.1. Tot slot kan de bijgevoegde documentatie, met name foto's van gewelddadige taferelen en krantenartikels waaruit blijkt dat er in de loop van 2009 en 2010 meerdere incidenten, voornamelijk bomexplosies, plaatsvonden in Pakistan de algemene situatie in Pakistan toelichten maar is dit onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2.5. De Raad benadrukt ten slotte dat verzoekers asielrelaas niet kan overtuigen en hij niet aantoont dat zijn familie banden heeft met de Taliban. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat hij als minderjarige kan rekenen op de steun en bescherming van zijn familie en in tegenstelling tot wat zijn verzoekschrift stelt, zijn moeder een zelfstandige vrouw is die verhuisde *“op eigen initiatie (...) en dit tussen al het geweld ter plaatse”*. Verzoeker toont evenmin aan dat natuurfenomenen als overstromingen een rechtsgrond bieden voor de toekenning van internationale bescherming op grond van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker voert aan *“Dat eveneens op basis van de correcte feitelijke gronden opnieuw de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden herbekeken”*. Verzoeker meent dat *“het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land”* en verwijt de commissaris-generaal dat hij *“ten onrechte geen oordeel gevormd [heeft] over de vraag of in Pakistan sprake is van een binnenlands gewapend conflict”*. Verder meent hij dat er geen intern vluchtalternatief voorhanden zou zijn in Pakistan. Verzoeker meent dat *“Zomaar verhuizen naar een ander deelgebied niet zo vanzelfsprekend”* is, wijst er op dat het CGVS erkent *“dat de algemene veiligheidssituatie in Pakistan zeer problematisch is en dat er actueel een gewapend conflict heerst, waardoor een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en aldus ernstige schade”*, betwist dat hij *“kan verhuizen met zijn familie om deze problematiek te vermijden”* en verwijst naar de *“recente overstromingen”* die *“ talloze mensen dakloos gemaakt”* hebben en *“verschillende ziekten”* veroorzaakten.

4.2. Aangezien verzoeker zich verder voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, a en b beroept op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

4.3. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen is sprake van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Uit de algemene informatie die verzoeker aanvoert blijkt inderdaad dat in Pakistan geregeld bomaanslagen gepleegd worden door terroristen, onder meer door de Taliban, doch kan geenszins worden afgeleid dat er thans in het ganse land sprake is van een intensief en wijdverspreid gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Uit de informatie van de commissaris-generaal die werd toegevoegd aan het dossier, blijkt dat dit conflict zeer regionaal is en niet over het gehele Pakistaans grondgebied even intensief wordt beslecht. Verzoeker toont dan ook niet aan dat in Pakistan een situatie heerst in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, maakt verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk dat hij zich, zoals -althans volgens zijn beweringen- ook zijn broer, niet elders kon vestigen in Pakistan om aan zijn beweerde problemen te verhelpen.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK